

reklamovanou škodu 22.089 Kč 20 h zaplatiti v domácí měně, tedy v korunách maďarských, byla však povinna tak učiniti podle kursu v den splatnosti požadované náhrady, totiž v den reklamace 27. července 1922, a mimo to byla povinna také skutečně platiti v tento právě uvedený den. Jelikož platila teprve 4. října 1923, když kurs maďarské koruny již opět značně poklesl, jest dráha povinna podle zásad nahoře rozvedených nahraditi žalobkyni mimo úroky z prodlení také ještě kursovní ztrátu, kterou maďarské koruny zatím utrpěly. Ztráta ta spočívá v rozdílu mezi požadovanou a uznanou částkou 22.089 Kč 20 h a onou částkou v československých korunách, které se rovnala placená částka v maďarských korunách svou kursovní hodnotou v den skutečného placení. První soud posoudil proto správně rozeprý po stránce právní, když placenou částku 382.659 maď. korun přepočtl na československé koruny podle kursu v den placení, totiž 4. října 1923 na 693 Kč 57 h a odsoudil žalovaný erár ku zaplacení nedoplatku, takto vypočítaného.

Čís. 4415.

V tom, že manželka zavdala podnět k cizoložství manželovu tím, že mu odpírala soulož, nelze spatřovati její spoluvinu na rozvodu, jehož se domáhala z důvodu manželova cizoložství, neodpírala-li soulož provinile.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1924, Rv I 1588/24.)

K žalobě manželky uznal procesní soud první stolice manželství rozvedeným z viny manželovy. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

Žalovaný napadá rozsudek odvolacího soudu dovolacím důvodem šu 503 čís. 4 c. ř. s. jednak v tom směru, že nebylo uznáno při vyslovení rozvodu manželství zároveň na spoluvinu žalobkyně, jednak pro nepřiměřenou výši přiřknutého výživného. V onom směru poukazuje dovolatel k tomu, že žalobkyně, ač zdravá a silná paní, odepírala mu častěji pohlavní soulož anebo mu ji dopřávala jen s nechutí a tím sama zavdala příčinu k tomu, že se dopustil cizoložství, z něhož na rozvod manželství z jeho viny bylo uznáno. Obrací zejména pozornost na vlastní tvrzení žalobkyně, že manželství nebylo prý již od počátku šťastným, ježto on jest o 18 roků starší než ona a spíše robustní povahy, kdežto ona zase že jest něžnější a jemnocitnější založená, takže k vůli tomuto rozdílu vznikaly různice, ježto prý žalovaný tohoto jemnocitu nešetřil a v manželských stycích vůči ní přiměřeného ohledu a šetrnosti nedbal, takže ji mnohdy napadla myšlenka vrátiti se domů, jakož i na její seznání, že mu odepírala soulož velmi zřídka a že k ní docházelo dvakrát až třikrát týdně, v čemž prý spatřovati jest zahalené vlastní doznání odepírání soulože. Dovolatel poukazuje k tomu, že žalobkyně mohla a měla si uvědomiti před sňatkem, že si bere statného, silného muže v mužném

věku a že jí tedy bude manželství plniti a splniti svou povinnost k manželské souloži v té míře, jak to odpovídá jeho pohlavním potřebám a že jí tedy nemůže omluviti pro nesplnění nebo omrzelé plnění této povinnost jemnocit, na kterýž se vymlouvá. Nižší soudy zjistily, že ku manželské souloži docházelo dvakráte až třikráte týdně, a neshledaly z té příčiny spoluvinu u žalobkyně, majíce za to, že nejde o provinilé odepírání soulože. Nejvyšší soud nevidí důvodu, by se od tohoto názoru odchýlil; k důvodům nižších soudů bylo by uvést, že ve sporu ostatně nevyšlo nic, co by svědčilo proti tomu, že se žalovaný na konec s tímto skromějším plněním manželské povinnosti přece spokojil a že kromě toho vysvítá z jeho vlastních tvrzení, že tato skrovnější míra poskytované manželské soulože má svůj důvod ve chladnější povaze a citovém založení žalobkyně, tedy ve vrozených vlastnostech, takže žalobkyni již z tohoto důvodu k vině přičítána býti nemůže. Ostatně lze těžko, jak soud první stolice uvádí, postihnouti příčinný vztah této okolnosti k manželskému provinění žalovaného.

Čís. 4416.

Sesílení rukojemského závazku za vyrovnaní není zvláštní výhodou věřiteli.

Zmocnění, dané příjemcem směnečného věřiteli, by směnku dodatečně vyplnil tím, že mu odevzdá nevyplněnou směnku, není vůči příjemci časově omezeno protestem, nýbrž stačí, stalo-li se dříve, než bylo směnky použito.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1924, Rv II 741/24.)

Směnečný platební příkaz proti Antonínu M-ovi na 4.000 Kč byl k námitkám žalovaného ponechán procesním soudem první stolice v platnosti. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde jen o to, zda byla žalobní směnka vydána za tím účelem, aby se žalující firmě dostalo ve vyrovnacím řízení Richarda M-a zajištění vyšší kvoty, než ostatním věřitelům, tedy výhody dle §u 47 vyrovn. řádu nepřípustné a neplatné. Oba nižší soudy zjistily, že se žalovaný záruční listinou ze dne 16. února 1923, tedy ještě před zahájením vyrovnacího řízení, což se stalo usnesením krajského soudu ze dne 2. května 1923 zaručil za pohledávku žalující firmy proti svému bratranci Richardu M-ovi 27.000 Kč, které tento dluhoval jako kupní cenu za žalobkyni mu dodanou mouku, a že za tím účelem podepsal také směnku na týž peníz znějící, že pak, když při vyrovnávacím roku nemohlo býti docíleno vyšší kvoty, než 35%, se kterou však žalobkyně nebyla spokojena, žalovaný k žádosti zástupce žalobkyně Bertolda T-a se uvolil, že vzhledem ke své záruce podepíše nové směnky do výše 40% pohledávky žalobkyně, které však budou opatřeny také podpisy způsobilých rukojmí, poněvadž